

Sygn. akt I CSK 4337/22

POSTANOWIENIE

Dnia 29 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

w sprawie z powództwa M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko K. K. i D. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym 29 grudnia 2022 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 11 marca 2022 r., sygn. akt VII AGa 1021/20,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda „M.” Sp. z o.o. w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 11 marca 2022 r.,

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do

rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Zdaniem skarżącego zachodzi oczywista zasadność skargi wobec rażącego naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 299 § 2 k.s.h. w zw. z art. 6 k.c. Podniósł, że Sąd Apelacyjny przyjmując, iż skarżący powinien udowodnić, że spółka posiadała więcej niż jednego wierzyciela, który dysponował wymagalną a niezaspokojoną wierzytelnością w czasie pełnienia obowiązków członka zarządu przez pozwanego K. K., w istocie przerzucił na skarżącego ciężar udowodnienia, że przesłanka egzoneracyjna, na którą powoływał się pozwany K. K., nie zachodzi.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje, że doszło w niniejszej sprawie do rażącego naruszenia prawa, które skutkowałoby oczywistym uzasadnieniem skargi w ustalonym stanie faktycznym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że odpowiedzialność z art. 299 § 1 k.s.h. mogą ponosić tylko osoby, które wykonywały swój mandat w okresie, w którym powinien zostać zgłoszony wniosek o ogłoszenie upadłości spółki. Od odpowiedzialności tej członek zarządu może uwolnić się w razie

wykazania jednej z przesłanek egzonerycyjnych określonych w art. 299 § 2 k.s.h. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 lutego 2021 r., III CSK 74/20; por. wyroki Sądu Najwyższego z 25 września 2014 r., II CSK 790/13; z 19 stycznia 2011 r., V CSK 211/10, OSNC-ZD 2011, nr 4, poz. 77). Z lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Okręgowego co do tego, że w okresie, kiedy pozwany K. K. zasiadał w zarządzie „W.” Sp. z o.o., tj. od 17 listopada 2003 r. do 18 lipca 2008 r., nie zaistniały podstawy do złożenia wniosku o ogłoszenia upadłości tej spółki, przesłanka złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki zaistniała dopiero w 2011 r. Podkreślił, że pozwany K. K. przedstawił dokumentację wykazującą brak podstaw do przypisania mu analizowanej odpowiedzialności, podnosząc, że z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że spółka na dzień 31 grudnia 2008 r. posiadała płynność finansową zdecydowanie powyżej dolnej granicy wskaźnika, kapitał pracujący był liczbą dodatnią, co oznacza, że firma posiadała zobowiązania krótkoterminowe oraz posiadała majątek pozwalający na pokrycie zobowiązań, w spółce istniała rentowność sprzedaży – każda zainwestowana złotówka w przychody przynosiła zysk. Stanowisko wyrażone w skardze sprowadza się do zaprezentowania przez skarżącego własnej oceny sprawy, kwestionowania rozstrzygnięcia i przedstawienia go jako w subiektywnej opinii skarżącego oczywiście niesprawiedliwego. Skarżący podważa w istocie ustalony w sprawie stan faktyczny i zmierza do jego modyfikacji, zgodnie z przyjętym przez siebie kierunkiem. Nie uwzględnił, że postępowaniu kasacyjnemu Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, a podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Skarżący, polemizując z ustaleniami i oceną dowodów, zmierza w istocie do zniweczenia publicznoprawnej funkcji skargi i wydania orzeczenia w interesie jednostkowym, w postępowaniu opartym na analizowaniu przeprowadzanych przed Sądami obu instancji dowodów. Analiza zatem wniosku na tle podstaw skargi oraz motywów zaskarżonego orzeczenia, nie prowadzi do oceny, iż Sąd Apelacyjny ferując wyrok dopuścił się kardynalnych błędów, w stopniu przemawiającym za oczywistą zasadnością skargi.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł
jak w sentencji.